La Comédiathèque

TOT VA BÉ SI COMENÇA MALAMENT

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Aquest text es pot llegir i descarregar gratuïtament.
Qualsevol representació pública, professional o amateur, encara que sigui gratuïta, requereix una autorització prèvia i el pagament dels drets d'autor corresponents. Sol·licitar autorització:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/**

Tot va bé si comença malament

Jean-Pierre Martinez

Traducció i adaptació de l'autor

Fa anys que la Frederica i l'Alexandre esperen poder adoptar una criatura. Ha arribat el gran dia. La tècnica dels serveis d'adopció és a punt d'arribar a casa seva per valorar la solidesa de la parella, la seriositat del seu projecte d'adopció i les condicions d'acollida de l'infant. Però, per acabar-ho d'adobar, l'Alexandre no arriba a l'hora de l'entrevista, cosa que ho pot engegar tot en orris. La Frederica haurà de trobar la manera de sortir-se'n, i encara se li afegeix un problema inesperat de lampisteria. Si no és que l'arribada de la lampista li proporciona part de la solució...

Personatges

Frederica
Alexandre
Cristina
Joana
Elisabet (Bet)

Aquesta versió està adaptada per a un home i quatre dones. Amb la modificació d'algunes rèpliques, però, la distribució de l'obra és molt flexible pel que fa al sexe dels personatges.

Les distribucions possibles són: 5D, 1H/4D, 2H/3D, 3H/2D.

Les adaptacions per a les diferents distribucions es poden descarregar gratuïtament dels webs de l'autor.

© La Comédiathèque

Un menjador d'ambient burgès i bohemi, a Barcelona. Uns quants quadres moderns recolzats directament a terra. La Fredi, pintora, s'afanya a posar una mica d'ordre en aquest interior estudiadament desordenat. Mira el rellotge i rondina. Amb cara de fàstic, eixuga el terra amb una baieta i la llença dins una palangana. Li sona el mòbil i contesta.

Fredi – Àlex? Però on ets? T'he deixat tres missatges pel cap baix! Retencions? A la ronda? Però què hi fas, a la ronda...? I de debò et sembla que avui era el millor dia per anar a un càsting a l'altra punta de Barcelona en hora punta? La tècnica dels serveis d'adopció arriba d'aquí a mitja hora! Has de ser aquí tant sí com no! Ens ha costat mesos aconseguir aquesta entrevista! Ja és prou complicat adoptar; si un dels dos sol·licitants no hi és, ni tan sols ens estudiaran l'expedient... Doncs no ho sé, agafa el metro! Sí, doncs espavila't! Però t'aviso: si em deixes plantada avui, s'ha acabat entre nosaltres! *(Sona el timbre.)* No pot ser... Ja és aquí? *(Va fins al videoporter per obrir la porta de l'edifici, sense deixar el mòbil.)* Ah, no, és el lampista. El lampista! Sí, perquè a sobre tenim una fuita al menjador, imagina't! Va, et deixo, que li he d'obrir. Això, fes el que puguis...

Desa el mòbil i surt un moment a obrir. Torna amb la lampista, una dona amb una granota de feina i una caixa d'eines a la mà.

Fredi – No l'esperava tan aviat...

Cris – Normalment la gent es queixa que fem tard... *(Mira l'habitació amb una certa sorpresa.)* És casa seva?

Fredi – Doncs sí, és casa meva... De qui vol que sigui?

Cris – D'acord... On és la fuita?

La Fredi assenyala la part de baix de la paret del fons.

Fredi – Aquí, al bell mig del menjador. Una inundació en tota regla! He tancat l'aigua, però encara raja. De moment hi he posat una palangana a sota...

La Cris s'ho mira.

Cris – Ah, sí, és normal...

Fredi – Normal? El meu menjador s'ha convertit en una piscina i troba que és normal?

Cris – És normal que encara ragi després de tancar l'aigua. És el circuit de la calefacció central.

Fredi – Perdoni, però jo he estudiat Belles Arts, no un cicle de lampisteria. No entenc res del que em diu...

La Cris dona un cop d'ull als quadres.

Cris – És artista, doncs... Pintora...

Fredi – Pintora, sí... Això d'artista encara no ho té tan clar tothom... I la meva fuita, què?

Cris – És l'aigua dels radiadors. No és el circuit de l'aigua corrent.

Fredi – En paraules que jo pugui entendre?

Cris – Mentre hi hagi aigua al circuit, continuarà rajant.

Fredi – I quants litres hi ha, aquí dins, més o menys?

Cris – Depèn del nombre de radiadors que tingui... Però pot arribar a un centenar de litres...

Fredi – D'acord... Però ho podrà arreglar, oi?

Cris – Ho intentarem...

Fredi – Intentar-ho...? Perdoni, però... és lampista de debò? Vull dir, és el seu ofici... Té algun títol...

Cris – Ho diu perquè soc una dona?

Fredi – I ara, de cap manera...

Cris – No pateixi, ja hi estic acostumada.

Una pausa.

Fredi – Perdoni, estic una mica nerviosa... Tinc una entrevista important i...

Cris – Al principi vaig fer un cicle superior de perruqueria, però vaig decidir canviar d'orientació...

Fredi – D'orientació sexual, vol dir...?

Cris – D'orientació professional!

Fredi – És clar...

Cris – He après l'ofici treballant, però sé el que em faig...

Fredi – Ah, sí, ara ja em quedo molt més tranquil·la... I en té per gaire?

Cris – A veure... *(Examina el tub sota la mirada atenta de la Fredi.)* És la junta...

Fredi – La junta?

Cris – Tampoc sap què és una junta...

Fredi – La de veïns, sí. Però no crec que sigui aquesta la que perd aigua...

Cris – Com li ho podria explicar... És...

Fredi – Tant se val... El que vull saber és si és greu.

Cris – En principi no... Però aquesta instal·lació seva ja té uns quants anys.

Fredi – I què?

Cris – Amb instal·lacions velles com aquesta... Tot està rovellat. No se sap mai si també petarà la femella. O el tub...

Fredi – I si passa, què s'ha de fer?

Cris – Cal purgar tot el circuit abans de canviar el tub.

Fredi – Purgar?

Cris – Buidar-lo, si ho prefereix.

Fredi – Ah, no, però ara no tinc temps! Ja l'hi he dit, tinc una entrevista molt important... De fet, li recordo que no havia de venir fins d'aquí a dues hores.

Cris – Un client m'ha anul·lat una visita. I com que a la ronda es circulava bé...

Fredi – A la ronda es circulava molt bé?

Cris – Són vacances escolars...

Fredi – És clar...

Cris – Puc tornar demà, si ho prefereix...

Fredi – No, no, faci, faci... Si diu que no en té per gaire... Perquè amb aquesta palangana al mig del menjador... *(La Cris treu les eines i s'ajup davant del tub.)* Perdoni un moment... *(La Fredi treu el mòbil i marca un número.)* Àlex? Em prens el pèl? La lampista m'acaba de dir que a la ronda es circula la mar de bé... Ah, que s'acaba de desencallar? Ja, és clar... Va, si t'afanyes, encara pots ser a casa d'aquí a mitja hora. Mentrestant miraré de fer esperar la tècnica... Això, fes l'impossible... *(La Fredi s'acosta per veure què fa la Cris, cosa que visiblement la molesta.)* I doncs? Com va el part?

Cris – El radiador ja ha trencat aigües... Intentaré extreure la junta per via natural, sense haver de fer una cesària...

La Fredi s'inclina una mica més.

Fredi – Caram, no fa gaire bona pinta...

Cris – Tampoc s'hi acosti gaire. Hi ha un endoll just al costat i tot això està xop... No voldria que s'electrocutés...

Fredi – Electrocutar-me...?

Cris – La seva instal·lació elèctrica tampoc és precisament nova. Ja no compleix la normativa. Pot ser perillosa, sap?

Fredi – Si pogués evitar dir-ho davant de la tècnica...

Cris – Espera una visita de la policia?

Fredi – Una visita dels serveis d'adopció. És per adoptar una criatura...

Cris – Ah, sí... Una adopció...

Fredi – I el meu marit que encara no és aquí...

Cris – El seu marit...?

Fredi – Sí, el meu marit... L'Àlex...

Cris – Ah, sí, d'acord...

Fredi – Fa tres anys que esperem aquesta entrevista...

Cris – Amb més motiu, doncs, no s'electrocuti avui. Només faltaria que la pobra criatura tornés a quedar òrfena abans i tot de ser adoptada...

Fredi – Gràcies per la seva preocupació... Puc fer res per ajudar-la?

Cris – Si pogués buidar aquesta palangana, que ja comença a vessar, i portar-me una baieta seca...

La Fredi surt. La Cris marca de seguida un número al mòbil.

Cris – Àlex? Soc la Cris... La Cristina, te'n recordes? Sí, això, la lampista... Escolta, et petaràs de riure... Em truca una clienta per una fuita, vinc, i resulta que és a casa teva... Bé... a casa vostra. No m'havies dit que estiguessis casat... I encara menys que volguéssiu adoptar una criatura. Sí, és el mateix radiador de sempre que perd aigua, però el problema no és ben bé aquest, no et sembla? Escolta, et deixo, que torna... Només t'ho volia dir... Perquè no et sorprengui trobar-te la dona amb l'amant quan arribis a casa... Això, segur que trobaràs la manera d'escaquejar-te... *(Desa el mòbil.)* És el que saps fer més bé...

La Fredi torna amb la palangana buida i una baieta.

Fredi – Tingui...

Cris – Gràcies.

Fredi – Puc fer res més perquè vagi més de pressa?

Cris – No... *(La Fredi es torna a inclinar sobre el tub.)* Bé, sí... Si pogués deixar de mirar com treballo, és que em posa dels nervis.

Fredi – Ah, sí...?

Cris – A vostè li agrada que la mirin mentre pinta?

Fredi – No.

Cris – Doncs a mi tampoc...

Fredi – Sí, bé, entre pintar un quadre i arreglar un tub...

Cris – És clar...

Fredi – Perdoni, ha estat una estupidesa. Deu pensar que és el comentari d'una petita burgesa que es creu superior a una simple artesana...

Cris – Sí, és exactament el que pensava.

Fredi – Tot i que la cortesia més elemental exigiria que digués el contrari...

Cris – Però com que només soc una simple artesana sense educació, no conec aquestes normes de cortesia...

Una pausa.

Fredi – Em sembla que hem començat amb mal peu, totes dues... Ha estat culpa meva... Avui tinc uns quants motius per estar nerviosa. Li proposo tornar a començar de zero.

Cris – D'acord...

Fredi – Què porta una dona a fer-se lampista?

Cris – No ho sé... Potser perquè soc una mica voyeur...

Fredi – Voyeur?

Cris – Et presentes de cop a casa d'una desconeguda, com avui. Et fiques en la seva intimitat...

Fredi *(divertida)* – Ah, sí?

Cris – Ficar-se en la seva intimitat és una manera de dir-ho... En la seva vida privada, si ho prefereix...

Fredi – Sí, gairebé ho prefereixo.

Cris – La gent ens truca, desesperada. Ens suplica que anem a casa seva com més aviat millor. Penetrem en els racons més secrets de casa seva. Les zones humides, com en diem: la cuina, el bany, el vàter...

Fredi – Vist així, és clar... Sembla força tòrrid...

Cris – És broma... Les lampistes també tenim sentit de l'humor, sap?

Fredi – És clar... *(Sona el mòbil de la Fredi.)* Perdoni...

Cris – I tant, faci, faci.

La Fredi s'aparta una mica i contesta.

Fredi – Àlex? Què passa ara? Un accident? No fotis! Però no t'has fet mal? I el noi de la moto? En coma? Quin horror! Has trucat a emergències...? És clar, no el pots deixar així al voral de la carretera. Però tampoc ets metge. No seràs tu qui reanimi el nano. És clar que no és culpa teva. Però ja et vaig dir que avui no agafessis cap compromís! Ai, què vols que et digui... Aquesta criatura no l'has volgut mai... Això, ja en parlarem... *(La Fredi penja, furiosa.)* Ni tan sols estic segura que sigui veritat, això de l'accident...

Cris – Dir que has atropellat un pobre nano que anava amb moto i que està en coma... Quin monstre seria capaç d'inventar-se una història així només per fugir de les seves responsabilitats...?

Fredi – O potser ho ha fet expressament...

Cris – Expressament...? Atropellar el nano, vol dir?

Fredi – Va, encara en té per gaire?

Cris – Ja l'hi he dit. La rosca està completament encallada. Si forço, pot petar, i llavors... Hi he posat un producte per afluixar-ho, però ha de fer efecte...

Fredi – I havia de passar avui, és clar.

Cris – Avui no és el seu dia, pel que sembla...

Fredi – No... Vostè té fills?

Cris – Sí, en tinc tres...

Fredi – Tres! I... no li sobra el petit?

Cris – Home, és que... N'hauria de parlar amb el meu marit. Estem divorciats...

Fredi – No, si era broma...

Cris – Jo també feia broma, evidentment...

Sona el porter automàtic. La Fredi sembla presa del pànic.

Fredi – Ara sí que és ella... *(Va cap al porter automàtic, fora d'escena.)* Sí, bon dia! És al cinquè. L'ascensor és just a la dreta, només d'entrar... *(Torna, esverada.)* És una catàstrofe! La tècnica és a baix i el meu marit no hi és!

Cris – Potser no trigarà gaire...

Fredi – No se'n fa càrrec! Hi ha tan pocs infants per adoptar... I les parelles en la nostra situació...

Cris – En la seva situació, vol dir...

Fredi – Un actor que amb prou feines aconsegueix papers de figurant... Una pintora que no ha venut mai cap quadre, tret dels que li ha comprat la seva mare... No sé si ens deixarien adoptar ni un gos...

Cris – Un peix de colors, potser...

Fredi – En tot cas, si estic sola en aquesta entrevista, ja hem begut oli... *(Sembla que se li acut una idea.)* No em voldria fer un favor enorme?

Cris – És clar, la deixo tranquil·la. Tornaré demà, no passa res...

S'aixeca.

Fredi – No, al contrari, quedi's!

Cris – D'acord, però... en què la puc ajudar?

La Fredi l'agafa per les espatlles i la mira intensament.

Fredi – No voldria ser la meva dona?

Cris – Perdó?

Fredi – Aquesta tècnica no ha vist mai la meva parella. I el meu marit es diu Àlex. Àlex també pot ser el diminutiu d'Alexandra, oi? Tampoc ens demanarà el DNI!

Cris – Si vostè ho diu...

Fredi – Al capdavall, les parelles de dones també tenen dret a adoptar, oi? Si mira l'expedient i veu que la meva parella és un home, direm que és una errada tipogràfica.

Cris – No, però em pren el pèl... Què li podria explicar, jo, a aquesta dona?

Fredi – Res! Digui que és la meva dona i llestos!

Cris – La seva dona? Però si jo no soc...

Fredi – Lesbiana? Jo tampoc!

Cris – Tampoc soc actriu... Em demana que faci el paper de la seva parella. No me'n sortiré pas... Si aquesta tècnica té dos dits de front, de seguida s'adonarà que...

Fredi – Tampoc és un paper gaire complicat. Improvisi. Només és per una hora o dues.

Cris – Però a veure... I jo què hi guanyo, amb tot això?

Fredi – Doncs hi guanyarà diners! Li pagaré deu vegades el que em cobraria per arreglar la fuita.

Cris – Però si ni tan sols sap quant li cobraria per la fuita!

Fredi – Tant se val, me'n refio.

Cris – Si li puc donar un consell... No es refiï mai d'un lampista.

Fredi – I doncs?

Cris – Si ni tan sols sé com es diu!

Sona el timbre de la porta.

Fredi – Em dic Frederica. Digui'm Fredi, que és més familiar. I vostè?

Cris – Cris...

Fredi – També és un diminutiu, suposo...

Cris – Em dic Cristina...

Fredi – Doncs ara es diu Àlex.

Se'n va a obrir.

Cris – Però esperi un moment!

Fredi – Bon dia, senyora...

Bet – Digui'm Bet, sisplau.

Fredi – Passi, passi... L'esperàvem...

Entra la Bet, seguida de la Fredi. La tècnica va vestida d'una manera força extravagant, d'estil hippy, amb un crucifix al coll. Dona un cop d'ull ràpid a la lampista, que porta la granota i encara té una eina a la mà, i després examina tota l'habitació.

Bet *(a la Cris)* – Bon dia, senyor...

Cris – Senyora, si no li fa res...

Bet – Ai, perdó. Bon dia, senyora.

Fredi – Li presento l'Àlex, la meva parella...

Bet – Perdoni, l'havia presa per un lampista o una cosa així.

Cris – Sí, ja ho sé, em passa sovint...

Fredi – L'Àlex mira d'arreglar un problema amb les canonades.

Bet – Estan fent obres?

Cris – Només és una petita fuita.

Bet – Haurien de tancar l'aigua.

Fredi – És el que hem fet... Però com que la fuita és al circuit de la calefacció... Sap que hi ha més de cent litres, aquí dins?

Bet – Ah, sí...?

Fredi – Total, que hem trucat al lampista, però ja sap com va... No hi són mai quan els necessites. Així que la meva dona ha decidit posar fil a l'agulla, oi, amor?

Cris – Eh... Sí...

Fredi – Ha comprat una granota, una clau anglesa i apa!

Bet – Tenir una parella manetes és el somni de qualsevol dona, oi?

Cris – Dedueixo que el seu marit no és gaire manetes, m'equivoco?

Bet – Soc soltera.

Cris – Ah, sí...

Bet – Ai, a la meva edat, trobar marit encara és més complicat que trobar un lampista.

Cris – En aquest cas, més val casar-se directament amb un lampista...

Bet – Tot i que... L'últim lampista que va venir a casa em va cobrar una fortuna i la seva aixeta encara degota.

Fredi – La seva aixeta...?

Bet – L'aixeta que havia d'arreglar!

Cris – Ah, sí...

Bet – Era una dona, de fet. És curiós, se li assemblava una mica.

Cris – Ves quina casualitat...

Bet – Però vostè no és lampista, oi?

Fredi – I ara! La meva dona no és professional... Ho fa per plaer... Bé, només quan cal, és clar...

Bet – Encara no és gaire habitual trobar dones lampistes. Per cert, com se'n diu, d'una dona que fa aquest ofici?

Fredi – Perdó?

Bet – Del lampista en femení, com se'n diu?

Cris – Lampista, suposo...

Bet – Una lampista... Ah, doncs no cal tocar ni una lletra! Em pensava que ara ens inventaríem la lampistessa...

Fredi – Té raó, això sí que sonaria estrany.

Bet – Amb aquesta mania que tenim ara de voler-ho feminitzar tot... Entre nosaltres... Als homes ja els ho hem pres tot.

Cris – Fins i tot les seves dones, de vegades.

Bet – Bé els podem deixar la lampisteria!

Fredi – I tant... Però sisplau, segui!

Bet – Gràcies.

La Bet seu. La Cris es queda allà plantada, sense saber què fer.

Fredi – Deixa les eines un moment i vine a seure amb nosaltres, amor...

Cris – Eh... Sí...

Fredi – Què li puc oferir? Te? Cafè? Un suc de fruita?

Bet – Doncs... prendria un whisky sol, si en té...

Fredi – D'acord, veig que vostè també té sentit de l'humor. *(Moment d'incertesa. La Bet no riu gens.)* Un whisky, molt bé... I tu, amor?

Cris – Doncs prendré el mateix que la senyora... Em convé un bon glop per refer-me...

Fredi – La meva dona fa broma, és clar... *(A la Cris.)* Un suc de fruita, com jo...?

La Fredi surt. Silenci incòmode. La Cris no sap què fer ni què dir.

Bet – I doncs, està a punt d'emprendre aquesta gran aventura?

Cris – Quina aventura...?

Bet – L'adopció!

Cris – Ah, sí, és clar...

Bet – Encara no havia adoptat mai, em sembla...

Cris – No... Tret d'un gat, fa uns anys...

Bet – I està bé?

Cris – És mort.

Bet – Mort?

Cris – No, bé... No va patir maltractaments ni res d'això... Va morir de vell, vaja... Fa molt de temps... Quan el vam agafar, ja devia tenir uns quants anys. I ja sap, els gats no viuen tant com...

Bet – Com els nens...

La Fredi torna amb una safata amb tres gots i una ampolla de whisky.

Fredi – I aquí ho tenim... Un whisky per a vostè... Sol, tal com me l'ha demanat.

Bet – Em prendran per una alcohòlica...

Fredi – I ara, de cap manera... Jo també em prenc un whisky de tant en tant... Quan estic una mica desanimada... I un suc de fruita per a tu, amor. És ecològic...

Cris – Gràcies...

Fredi – I doncs, ja s'han conegut una mica?

Bet – Sí, l'Àlex em parlava d'aquell pobre gat que havien adoptat.

Fredi – Un gat...?

Cris – No, però era... abans que ens coneguéssim.

Fredi – És curiós, no m'havies parlat mai d'aquest gat. *(Rectificant.)* D'això...

Cris – És un record una mica dolorós...

Bet *(amb aire compassiu)* – El gatet es va morir...

Fredi – Déu meu, quin horror!

Cris – Bé, tots ens acabem morint un dia, oi? Fins i tot els nens... Bé, vull dir... Quan es fan vells...

Fredi – Bé, doncs a la seva salut!

Bet – I pel seu projecte tan generós!

La Bet es beu el whisky d'un glop, davant la mirada una mica sorpresa de les altres dues, que amb prou feines es mullen els llavis. Somriures de compromís i silenci incòmode.

Cris – És molt bo, aquest suc d'aranja, però té un gust estrany, oi...? Deu ser perquè és ecològic...

Fredi – És suc de pinya...

Cris – Ah, sí, deu ser pel gat. *(Rectificant.)* Pel gust, vull dir...

Fredi – Des que l'Àlex va passar la covid, ha perdut del tot el sentit del gust.

Bet – Ah, sí?

Fredi – Només cal veure com es vesteix... Au, Àlex, així no es rep una visita...

Cris – És que porto la roba de feina, si no...

Fredi – Ah, sí, és clar, la fuita...

Bet – No, no, però... La granota li queda molt bé...

Cris – Gràcies...

Bet – I doncs, quan no fa de... lampista, a què es dedica, Àlex?

Cris – Ah, sí... *(Girant-se cap a la Fredi.)* A què em dedico?

Fredi – La meva dona és actriu.

Bet – De debò? És una professió apassionant.

Cris – Sí, bé... És un ofici com qualsevol altre, sap?

Bet – Per això em sonava la seva cara... La dec haver vista a la tele... No ha sortit en aquella sèrie tan idiota que fan a TV3 cada dia abans del Telenotícies?

Fredi – Es deu confondre... La meva dona fa sobretot teatre... Teatre d'avantguarda.

Cris – D'aquell que no va a veure ningú...

Fredi – Tret dels amics dels actors, quan els conviden.

Bet – Ai, el teatre... Hi vaig molt poc... L'última vegada que hi vaig anar em vaig adormir...

Cris – Té raó, jo també... Bé, vull dir... Una vegada actuava en una obra tan avorrida... Em vaig adormir a l'escenari en ple segon acte... I com que tinc tendència a roncar... Una companya em va haver de clavar una bufetada per despertar-me.

Bet – Ah, sí...?

Fredi – Li poso un altre whisky?

Bet – No seria gaire assenyat... Però sí, amb molt de gust.

La Fredi torna a omplir el got de la Bet, que se'l beu altre cop d'un glop.

Bet – I vostè, estimada senyora? A què es dedica?

Fredi – Soc pintora.

La Bet mira al seu voltant.

Bet – Ah, sí? És... És art modern.

Cris – Cadascuna en el seu camp... Totes dues som artistes d'avantguarda.

Bet – Molt bé, molt bé... I... això es ven?

Fredi – Doncs... No és mai fàcil obrir-se camí amb una cosa nova, sap?

Cris – Van Gogh no va vendre pràcticament cap quadre en vida i ara els seus quadres valen milions.

Bet – Sí... Però es va morir en la misèria.

Cris – Sort que no tenia fills...

Fredi – No, però noto que la cosa comença a rutllar... Per cert, perdoni el desordre... Estic preparant una exposició molt important. No tinc gens de temps per ocupar-me de casa.

Bet – Però pensa que tindrà temps per ocupar-se d'una criatura...

La Fredi encaixa el cop.

Fredi – Té raó... Hauré d'afluixar una mica el ritme...

Cris – És el que et dic sempre.

Fredi – Però tampoc estaré sola! Adoptarem aquesta criatura totes dues, oi? Tu també hi seràs...

Cris – És clar.

Bet – Bé, tampoc voldria donar-los falses esperances... El procés tot just comença... Hauran de tenir paciència.

Fredi – Ja ho sabem, no pateixi.

Cris – I tant... Si surt bé, fantàstic... I si no surt bé... És que no era el nostre karma...

La Bet se les mira un moment en silenci.

Bet – Entre nosaltres, els faré una confidència... Tinc més de vint anys d'experiència i la intuïció no em falla gairebé mai. Tinc la impressió de tenir al davant una parella molt unida.

Cris – De debò?

Bet – Són molt diferents, però es complementen perfectament. I darrere d'aquestes petites picabaralles que hi ha en totes les parelles es nota una gran complicitat. M'equivoco?

Fredi – Em sembla que ens ha calat de seguida. Oi, amor?

S'inclina cap a la Cris, sorpresa, i li fa un petó als llavis.

Bet – Una parella molt sòlida i uns pares molt equilibrats són la base per formar una família harmoniosa i solidària. Sobretot quan es tracta d'una adopció.

Fredi – Estem totalment en sintonia.

Cris – Totalment...

Bet – Una adopció, per a una família, és una mica... com un trasplantament d'òrgan per a un malalt.

Fredi – Jo no ho hauria dit així, però també ho sento d'aquesta manera. Tu no, amor?

Cris – Sí... No m'ho havia plantejat com una operació a vida o mort, però vaja...

Bet – Sigui com sigui... Perquè el trasplantament vagi bé i no hi hagi rebuig, cal que la família adoptiva gaudeixi de bona salut. La meva feina és assegurar-me'n...

Cris – I doncs, li sembla que fem cara de ser una parella sòlida?

Bet – Una parella molt unida, sí... Ara falta saber si està preparada per tenir fills. L'arribada d'una criatura, tant si l'han concebuda els pares com si l'han adoptada, ho canvia tot. Passar de dos a tres no és només una qüestió d'aritmètica...

Fredi – En som perfectament conscients.

Busca l'aprovació de la Cris, que està mirant la pantalla del mòbil.

Cris – I tant.

Bet – Ara bé, ja ho saben, no hi ha tants infants per adoptar.

Cris – Sí... Deu ser una mica com amb les donacions d'òrgans. Primer s'ha de morir algú... I l'òrgan que ens deixa ha d'estar més o menys en bon estat.

Bet – I potser vostès no seran les primeres de la llista.

Fredi – Ho entenc perfectament...

Bet – Per tant, no hauran de ser gaire exigents.

Fredi – És clar...

Una pausa.

Cris – Però quan diu que no siguem gaire exigents...?

Bet – Si busquen un nadó ros amb els ulls blaus...

Fredi – Ah, no, no som racistes!

Cris – El color ens és igual. Mentre estigui en bon estat. Vull dir en bon estat de salut.

Bet – I l'edat?

Cris – L'edat...?

Bet – Si ja no és ben bé un nadó...

Cris – Un nadó de segona mà, vol dir?

Fredi – No, cap problema.

Cris – Si ja no porta bolquers, ens estalviarem haver-los de canviar...

Fredi – Però quan diu que ja no és un nadó... Fins a quina edat, més o menys?

Bet – Poden ser cinc anys...

Fredi – Cinc anys està molt bé.

Bet – Poden arribar a ser deu o dotze anys...

Cris – Ah, caram... Tants?

Fredi – No, però no és cap problema.

Cris – Sempre que continuï sent una criatura. Tampoc adoptarem un jubilat, oi, amor?

Malestar. Truquen a la porta. La Fredi no reacciona.

Bet – No obrirà la porta?

Fredi – Han trucat?

Torna a sonar el timbre.

Cris – Ah, sí, ho sembla.

Fredi – No espero ningú. No sé pas qui pot ser...

Bet – M'ha dit que esperava un lampista, oi?

Cris – Ah, sí, és veritat... El lampista...

Bet – En tot cas, és algú que té el codi de la porta de baix...

Cris – Doncs ves a obrir, amor!

Fredi – Perdoni'm un moment...

Surt un moment.

Joana *(fora d'escena)* – Bon dia, bon dia! Quina cara que fas...

Fredi *(fora d'escena)* – Mama? Però què hi fas, aquí? Ha passat res?

La Fredi torna amb la Joana, que duu ulleres fosques i avança cap al prosceni sense veure les altres dues.

Joana – No, res, passava per aquí... Vaig a l'oculista... Fa un any que espero aquesta visita, te n'adones? No me la penso perdre.

Fredi – Per què portes ulleres fosques?

Joana – Ja no hi veia gaire, i a sobre ahir al vespre em vaig trencar les ulleres. De moment m'he posat aquestes de sol, però ja no em van gens bé per a la vista. Si continuo així, em caldran un bastó blanc i un gos pigall...

Fredi – M'hauries d'haver trucat abans, perquè ara em va molt malament...

Joana – Anava molt d'hora i he pensat... *(Es gira i veu les altres dues.)* Ai, perdona, no estàs sola...

Fredi – Bet, li presento la meva mare.

Bet – Encantada, senyora...

Joana – Perdonin, no volia molestar...

Bet – No, no... No molesta gens. Estic encantada de conèixer la futura àvia...

Joana – La futura àvia...? Estàs embarassada?

Fredi – No, mama... La senyora és... una tècnica dels serveis d'adopció... L'Àlex i jo hem decidit iniciar un procés d'adopció.

Joana – Una adopció? No me n'havies parlat mai...

Cris – Esperàvem estar-ne segures.

Fredi – Em sap molt greu... Normalment la meva mare no es presenta mai a casa sense avisar...

Bet – No, no, al contrari... Està molt bé que també conegui la seva mare... *(A la Cris.)* I la seva, de fet.

Cris – La meva és morta, per sort... Bé, vull dir... No tindrà el plaer de conèixer-la...

Joana – I aquesta qui és?

Fredi – Però, mama, és l'Àlex!

Joana – L'Àlex, però...

Fredi – És per la granota. No està acostumada a veure't així...

Joana – Àlex? De debò que ets tu?

Cris – I tant, sogreta! També m'he canviat el pentinat. Deu ser això...

Joana – Sogreta...? Des de quan em dius així? No et reconec gens!

Fredi – Ah, sí, ja era hora que anessis a l'oculista. *(A la Bet.)* És més miop que un talp.

Joana – I tampoc té la seva veu!

Fredi *(a la Bet)* – Perdoni-la, de vegades es despista una mica.

Bet – Sé què és això. La meva mare també té un principi de...

Joana – Però si encara no he perdut el seny...

Fredi – Seu, mama. Ara que ets aquí...

La Joana seu, una mica desorientada.

Cris – Apa, li servirem una mica de whisky...

Joana – Whisky? No soc cap alcohòlica! Ja saps que no bec mai alcohol...

Fredi – Un suc de pinya, doncs...

La Fredi serveix la seva mare.

Cris – Així doncs, deia que no havíem de ser gaire exigents amb la mercaderia i que potser no podríem triar tots els extres perquè no tenien prou estoc...

Bet – El que tenim ara en abundància són infants que tornen de Síria.

Fredi – De Síria?

Bet – Infants que han crescut en camps de detenció i que han perdut els pares.

Joana – Quin horror...

La Bet treu una fotografia i els l'ensenya.

Bet – Miri, justament en tinc un que acaba d'arribar. Té uns deu anys...

Fredi – Sembla que en tingui el doble.

Cris – Ja li surt una mica de barba, oi...?

Bet – Ves a saber... La majoria de vegades no en sabem la data de naixement exacta.

Joana – I doncs... són musulmans, és clar.

Bet – Ah, sí, i tant que ho són... Amb els pares que han tingut...

Joana – No adoptareu un musulmà, oi?

Fredi – I per què no? Va, mama, a nosaltres la religió ens és ben igual.

Cris – De tota manera, no creiem en Déu, així que musulmà, jueu, ortodox o budista... Per a nosaltres és el mateix, oi, amor?

La Joana torna a mirar la fotografia.

Joana – Però parlen català, almenys?

Bet – Ah, això... Ho hauria de comprovar... Bé, a aquesta edat s'aprèn de pressa...

Cris – És clar... Sempre que sapiguem quina edat té de debò...

Bet – I doncs, els podria interessar?

Fredi – Doncs... Si no té res més...

Cris – S'hauria de veure...

Tornen a trucar.

Fredi – No podem estar tranquil·les ni cinc minuts?

Cris – Aquest cop deu ser el lampista.

Fredi – El lampista? No ho crec... M'ha trucat per dir-me que havia tingut un petit accident amb el cotxe.

Bet – No ha estat greu, espero?

Fredi – No... Ha atropellat un nano que anava amb moto... Bé, vull dir que el lampista no s'ha fet res... I el nano no és mort.

Cris – Només està en coma...

Tornen a trucar.

Joana – Hauries d'anar a veure qui és...

Fredi – Ja hi vaig...

La Fredi surt.

Joana – Amb tot això, jo també he de vigilar que no se m'oblidi l'hora de l'oculista.

Cris – No ho dubti, sogreta, si ha de marxar...

La Joana mira el rellotge.

Joana – Ah, no, tranquil·la, encara tinc temps...

Fredi *(fora d'escena)* – Ets tu?

Àlex *(fora d'escena)* – Doncs sí, soc jo, qui vols que sigui?

Fredi *(fora d'escena)* – Però ja no t'esperava... M'havies dit que...

Àlex *(fora d'escena)* – Espero no fer gaire tard...

Entra l'Àlex, seguit de la Fredi.

Joana – I aquest, qui és, doncs?

Fredi – És el lampista, mama...

Àlex – Perdó?

Joana – El lampista, n'estàs segura? Sembla l'Àlex...

Fredi – I si te n'anessis a l'oculista, més aviat?

Joana – La meva visita? És d'aquí a una hora!

Fredi – I el nano, com està? Se'n sortirà?

Àlex – Se l'han endut a l'hospital per fer-li proves...

Cris – Així doncs, això de l'accident era veritat?

Àlex – Evidentment!

Cris – Ja sap com són els professionals... S'inventen el que calgui per deixar-te plantat... I no ha portat les eines?

Àlex – Les meves eines...?

Fredi – Ja ho entenc... S'han quedat a la furgoneta accidentada.

Cris – No passa res, no pateixi. A casa tenim el que cal... Agafi les meves eines, sense manies.

Fredi – És per aquí...

La Fredi fa un senyal a l'Àlex perquè li segueixi el joc. Ell ho fa amb poca traça. Agafa les eines que li dona la Cris.

Àlex – Gràcies...

L'Àlex fa veure que s'ajup per mirar la fuita.

Cris *(a l'Àlex)* – Faci com si no hi fóssim...

Fredi – Però si necessita alguna cosa...

Cris – Així doncs, si ho entenc bé, ens proposa que adoptem un gihadista...

L'Àlex mostra la seva sorpresa.

Bet – Al capdavall, no deixa de ser una criatura.

Cris – Amb barba.

Bet – Ja les havia avisades que no es podrien posar gaire llepafils...

Sona el mòbil de la Bet i contesta.

Bet – Digui'm? Sí, soc jo... *(Als altres.)* Perdonin-me un moment...

Surt.

Àlex – Però què passa, aquí?

Fredi – Ja t'ho explicaré, ara no és el moment. Tornarà d'un moment a l'altre...

Àlex *(referint-se a la Cris)* – I... ara has decidit adoptar amb ella?

Fredi – Què vols que faci? Tu no hi eres, ella ha ocupat el teu lloc i llestos!

Cris – Qui se'n va a la fira perd la cadira, com se sol dir...

Joana – No ho entenc... És el lampista i el tractes de tu?

Fredi – Amb aquestes canonades tan velles tinc fuites sovint i s'ha acabat fent amic nostre...

Àlex – Bé... I ara què se suposa que he de fer?

Fredi – De moment... de figurant! Al cap i a la fi, és el teu ofici! Perquè com a actor, entre nosaltres...

Àlex – Si hem arribat fins aquí...

Joana – Però aleshores qui és el lampista?

Fredi – Encara ets aquí, tu? Em pensava que també tenies una visita important!

Àlex – Tampoc cal que la paguis amb la teva mare...

Fredi – Tu, si haguessis arribat a l'hora, no ens trobaríem així.

Àlex – He tingut un accident! He estat a punt de matar algú!

Joana – Ha matat algú?

La Bet torna amb cara de preocupació.

Fredi – Algun problema?

Bet – És per la criatura de qui els parlava.

Fredi – Sí...?

Bet – Mentre espera que l'adoptin, viu en un centre de menors no gaire lluny de Barcelona. Un centre que porten unes monges...

Àlex – I què?

A la Bet li sorprèn que sigui el suposat lampista qui faci la pregunta.

Bet – S'acaba d'escapar.

Fredi – Déu meu...

Bet – Ja el trobarem, no pateixin... Sempre els acabem trobant...

Cris – Una altra fuita... I aquesta no és d'aigua.

Bet – Ja ho saben, són criatures vulnerables i sovint molt trasbalsades. Precisament per això necessiten una llar estable com la seva...

Àlex – Una llar estable, diu...

Fredi – Bé, a vostè ningú no li ha demanat l'opinió. Ocupi's d'aquesta fuita, més aviat.

L'Àlex li llança una mirada fulminant abans de fer veure que s'inclina sobre el tub.

Cris – Pel que he vist, cal canviar la junta. Però el professional és vostè...

Fredi – Una criatura de deu anys... No pot haver anat gaire lluny.

Bet – Això no ho sé... Ha robat una moto...

Àlex – Una moto? Amb deu anys?

Bet – Ja els ho he dit, sembla molt més gran del que és... *(Torna a sonar-li el telèfon.)* Perdonin, tinc una altra trucada...

Surt.

Àlex – Però què és tot això? Vols que adoptem un delinqüent que potser ja és major d'edat... I que segurament és fill de terroristes? Jo també hi tinc alguna cosa a dir, no?

Joana – Adoptaràs una criatura amb el lampista?

Àlex – Sí... No has trigat gaire a substituir-me, pel que sembla.

Fredi – No hi eres, he improvisat...

Àlex – I... la lampista? No li fa res fer aquest paper?

Cris – Ei, ei, calmem-nos! Jo ho he fet per fer un favor, eh? Doncs si hem d'anar així, foto el camp.

Fa el gest de marxar, però la Fredi la reté amb veu tremolosa.

Fredi – Li ho suplico, quedi's una estona més...

Cris – Si a sobre m'han d'esbroncar...

Àlex – Si ho prefereixen, me'n vaig jo. I les deixo en família...

Torna la tècnica.

Bet – L'acaben de trobar...

Fredi – I què?

Bet – És a urgències. L'ha atropellat un conductor temerari.

Àlex *(inquiet)* – I diu que anava amb moto...?

Joana – Però és viu?

Bet – Sí... Però encara no sabem si li quedaran seqüeles.

Cris – El que ens faltava...

Fredi – I... no tindria cap altra criatura per oferir-nos?

Bet – Ho sento... De moment, és l'únic que tinc al catàleg...

Silenci.

Joana – Jo ja els aviso que no tinc cap pressa per ser àvia.

Tothom se la mira.

Bet – De debò?

Joana – Com que la meva filla no podia tenir criatures, em pensava que almenys m'estalviaria la feinada de tenir nets.

Cris – Qui no es consola és perquè no vol...

Fredi – No m'ho havies dit mai, això.

Joana – Jo ja tinc una relació complicada amb la maternitat.

Fredi – Sí, ja me n'havia adonat...

Joana – I això de ser àvia... Sobretot si el net és una criatura adoptada... I un cas social.

Fredi – Gràcies pel teu suport, mama, segur que ens ajudarà molt.

Joana – I tinc ganes de gaudir de la jubilació, sap?

Bet – És ben normal.

Joana – En tot cas, que no comptin amb mi per fer de cangur...

Cris – Almenys en aquest sentit no tindrà cap problema... Si és un adolescent que ja té barba.

Fredi *(a la Bet)* – Li ensenyaré l'habitació de la criatura...

Cris – Potser haurem de comprar un llit més gran...

Fredi – Vens, mama...?

La Fredi surt, seguida de la Bet i la Joana.

Àlex – Què cony hi fas encara, aquí?

Cris – Soc lampista, t'ho recordo. Em truquen i hi vaig... Així és com ens vam conèixer, oi? Em vas trucar per una fuita.

Àlex – Sí... Just en aquest mateix tub, de fet... I encara degota...

Cris – La teva instal·lació és tan vella com l'edifici... Volies una garantia de deu anys?

Àlex – Així doncs, ha estat casualitat...? Vull dir... No ho tenies tot preparat?

Cris – He reconegut l'edifici en arribar, però no sabia que venia a casa teva. Me n'he adonat quan he vist els quadres... Em vas dir que els havies pintat tu...

Àlex – Però no li has dit que ens coneixíem, oi?

Cris – No, tranquil...

Àlex – Bé, suposo que t'haig de donar les gràcies.

Cris – Per no haver dit a la teva dona que et fiques al llit amb la lampista?

Àlex – També, sí... I per haver seguit el joc a la Fredi davant d'aquesta tècnica dels serveis d'adopció.

Cris – La veritat és que la situació té gràcia... La teva amant fent de parella de la teva dona, davant dels teus nassos...

Àlex – Ara bé... Crec que, si he fet tard a l'entrevista, no ha estat del tot per casualitat.

Cris – Ah, sí?

Àlex – No estic preparat per ser pare... Sobretot si es tracta d'adoptar un adolescent educat per islamistes.

Cris – I què faràs, doncs? Fugir, com sempre?

Àlex – No ho sé...

Cris – En tot cas, no la deixis per mi. No t'he demanat mai res... I ara que conec la teva dona... Em cau força bé. Té la seva gràcia. Més que tu, segur...

Àlex – Si vols agafar el relleu, no et tallis... Sembla que us aveniu la mar de bé... I la tècnica ja t'ha adoptat...

Cris – Bé, i amb aquesta fuita, te'n surts?

Àlex – Quina gràcia...

La Cris fa dues voltes amb la clau.

Cris – I llestos... Ni tan sols he hagut de canviar la junta. Només era la femella, que estava una mica fluixa...

Àlex – Ja podràs marxar, doncs... De tota manera, em sembla que això de l'adopció pinta malament...

Cris – Marxar? Però si ara és quan la cosa comença a posar-se interessant!

Àlex – Ah, sí? Doncs vine cap aquí, se m'acut una idea... Posats a donar-ho tot per perdut, almenys riurem una mica...

Surten. Torna la Bet amb la Joana.

Joana – Té una feina ben peculiar, vostè.

Bet – Sí... Per molta experiència que tinguis, no t'acostumes mai a la misèria humana. Els orfes són criatures com les altres, sap?

Joana – Sí... Tota criatura és òrfena en potència.

Bet – Fins i tot podem dir que tota criatura està destinada a quedar-se òrfena algun dia.

Joana – És curiós, de fet... A partir de quina edat es deixa de considerar orfe algú que perd els pares?

Bet – Sembla una pregunta de l'examen de filosofia de la selectivitat.

Joana – Soc mestra jubilada de l'escola pública.

Bet – Els seus alumnes la deuen trobar molt a faltar.

Joana – Doncs jo a ells no els trobo a faltar gens, cregui'm.

Bet – Va... Segur que, en el fons, li encanten els nens i li faria molta il·lusió tenir nets.

Joana – Sap, per a un mestre, tenir criatures a casa és una mica com endur-se feina a casa.

Bet – En tot cas, aquesta serà la meva última visita com a tècnica d'adopcions.

Joana – Vostè també es jubila?

Bet – Sí, es podria dir així. He decidit retirar-me en un convent.

Joana – Un convent? Encara n'hi ha?

Bet – El convent de Santa Maria Joana. És a les muntanyes del Priorat.

Joana – Santa Maria Joana? Mira, aquesta santa no la coneixia.

Bet – No faré els vots, però les monges m'acolliran per fer-hi un retir espiritual. I m'ocuparé dels productes monàstics. Hi elaboren un elixir molt famós a base d'herbes de la zona.

Joana – Ah, sí? I quina mena d'herbes hi creixen, al Priorat?

Bet – Però abans m'agradaria tant que aquesta darrera adopció arribés a bon port.

Joana – Per tenir la sensació d'haver complert el seu deure...

Bet – Quan ho hagi fet, per fi podré retirar-me del món per expiar els meus pecats...

Joana – Els seus pecats?

Bet – És una història trista que fins ara només he explicat al meu confessor...

Joana – A mi també m'agradaria tenir el consol de la fe... Malauradament, no soc creient.

Bet – Per desgràcia, aquesta criatura no la vol ningú. I no en té cap culpa, d'haver tingut uns pares que van prendre males decisions. La gent s'imagina que ell també es presentarà a casa seva amb un cinturó d'explosius...

Joana – D'altra banda, és veritat que fa pensar...

Bet – Em pot dir on puc trobar alguna cosa forta per aixecar els ànims?

Joana – La cuina és al final del passadís... Crec que hi ha una ampolla de rom als armaris de sobre la pica...

Bet – Gràcies.

Joana – He dit a sobre, no a sota, eh? No ho confongui amb el lleixiu o el desembussador de canonades...

Torna la Fredi.

Fredi – On és?

Joana – Se n'ha anat a fer-se un mojito...

Fredi – Sí que li agrada el mam, sí...

Joana – Et sembla gaire bonic fer passar la teva mare per boja?

Fredi – Perdona... No tenia temps d'explicar-t'ho... Però em sembla que això de l'adopció no va gaire bé... Hi has parlat?

Joana – És una dona que amaga un secret molt gros...

Fredi – Ah, sí?

Silenci.

Joana – I jo també, de fet...

Fredi – Què?

Joana – Fa molt de temps que te'n volia parlar.

Fredi – I has trobat que avui era el millor moment.

Joana – Per això he vingut a veure't sense avisar. Necessito treure'm de sobre aquest pes que porto des de fa tants anys.

Fredi – Has de deixar de mirar les sèries de la tarda, mama. Parles com les protagonistes d'aquells fulletons ensucrats...

Joana – És que no és fàcil de dir...

Fredi – Prova-ho, però et demano que vagis de pressa...

Joana – Sempre t'he dit que no sabia qui era el teu pare, perquè eres fruit d'una aventura d'una nit...

Fredi – Sí... I què?

Joana – No és ben bé així...

Fredi – Ja ho veig... En realitat el meu pare és un extraterrestre, però va prometre que un dia em vindria a buscar per endur-se'm al seu planeta amb el platet volador. És això?

Joana – Em temo que és molt pitjor, malauradament...

Fredi – Pitjor?

Joana – Tu també ets adoptada.

Fredi – Perdó?

Joana – Fins ara no havia tingut el valor de dir-t'ho.

Fredi – Si és una broma, no fa gràcia, i ara no és pas el moment.

Joana – Et sembla que es pot fer broma amb aquestes coses?

Fredi – Però... per què? Per què no m'ho havies dit mai?

Joana – Volia que tinguessis una vida normal.

Fredi – Mira que bé que te n'has sortit... I doncs...? Qui són els meus pares de debò?

Joana – Precisament per això no t'ho he dit mai...

Fredi – A hores d'ara... Ja estic preparada per sentir qualsevol cosa.

Joana – Et vaig trobar abandonada en un banc d'una estació de tren.

Fredi – En una estació?

Joana – Sí, ja ho sé, normalment el que es deixa oblidat a les estacions són les maletes...

Fredi – I es truca als artificiers. No te'n vas amb la maleta sota el braç.

Joana – Jo no podia tenir criatures. Així que me'n vaig anar amb el nadó.

Fredi – Però la mare se'n devia adonar. Segur que va tornar a buscar la seva criatura!

Joana – Sí, potser sí.

Fredi – I no vas anar a la policia.

Joana – No.

Fredi – Això és un segrest, oi?

Joana – Precisament per això no te n'havia parlat mai... Et vaig criar com a filla meva i et vaig inscriure al Registre Civil com a tal. Nascuda de pare desconegut...

Fredi – Almenys en això no vas mentir...

Torna la Bet, completament borratxa.

Bet – He aprofitat per visitar el pis. Em sembla perfecte per acollir una criatura... I fins i tot un adolescent. Però quina cara que fan. Va tot bé?

Fredi – Sí, sí, tot va bé.

Tornen l'Àlex i la Cris. Ara és l'Àlex qui porta la granota, i la Cris, la roba de l'Àlex.

Cris – Ja està, la fuita està arreglada...

La Fredi, la Joana i la Bet se'ls miren desconcertades.

Fredi – Eh... Gràcies! Què li dec?

Cris – Per la reparació, res de res. La resta ja ho veurem després...

Fredi – Deixi'm almenys oferir-li alguna cosa per beure...

Cris – Els deixaré en família...

Àlex – Sí, deu tenir altres clients que l'esperen, suposo.

Cris – Ai, ben mirat, no em ve de deu minuts.

Fredi – Però res d'alcohol, eh? No fos cas que atropellés una altra criatura...

Cris – Ah, sí, és veritat. L'accident...

La Fredi li serveix un suc de pinya. La Bet, desconcertada, mira ara l'Àlex, ara la Cris.

Bet – Em passa com a la seva mare, tinc problemes de vista... Ja no sé qui és qui... Jo també hauria de demanar hora a l'oculista...

La Fredi allarga el got a la Cris.

Fredi – Tingui, és ecològic.

Cris – Gràcies.

Fredi – Soc jo qui li dona les gràcies. Per tot el que ha fet per nosaltres.

Àlex – Bet, li podem servir alguna cosa més?

Bet – Un suc de pinya, doncs... He de deixar de beure... Se'n riuran, però juraria que abans era la senyora qui duia la granota, i vostè...

L'Àlex serveix un suc de pinya a la Bet, que se'l beu d'un glop.

Joana – Es troba millor?

Bet – Molt millor... I no sé què em passa, però em trobo tan a gust amb vostès... Em fa l'efecte que som en família...

Fredi – Per cert, Bet, no li he preguntat si té fills.

Bet – No...

Àlex – Em sembla que és un tema dolorós...

Cris – Segurament per això va triar aquesta feina. Perquè les persones que no poden tenir fills en puguin adoptar.

Bet – Sí...

Fredi – Perdoni la pregunta, però... Vostè mateixa hauria pogut adoptar, oi?

Bet – És clar, però... És complicat...

La Bet està a punt de plorar. Incomoditat general.

Joana – I si ens expliqués què l'angoixa, Bet? Segur que es quedaria més descansada.

Bet – No els vull amoïnar amb els meus problemes personals.

Fredi – Vostè ho ha dit, gairebé som en família.

Bet – Bé... Doncs això... Fa una trentena d'anys vaig tenir una nena.

Àlex – Ho entenc... Suposo que es va morir...

Bet – No... Bé, crec que no. Espero que encara sigui viva...

Fredi – Però no en sap res?

Bet – Aleshores jo era molt jove... No estava gens preparada per tenir una criatura... Vaig donar a llum sense ningú més que una amiga que em va ajudar...

Àlex – És terrible...

Joana – I després...?

Bet – Al cap d'uns dies vaig agafar el tren per portar la nena a casa d'una dona que se n'havia de fer càrrec... Amb la vida que portava, no me la podia quedar...

Àlex – Treballava de nit, suposo...

Bet – Sí, es pot dir així... Treballava en un local d'estriptis al barri Xino de Barcelona. El Niu...

Cris – Ah, sí... Em sembla que encara existeix...

Bet – Una companya que estava en la mateixa situació que jo m'havia recomanat una dida, no gaire lluny de Barcelona. A Granollers...

Joana – A Granollers?

Bet – Sí, el coneix?

Joana – Hi vaig fer de mestra uns quants anys... En una escola catòlica.

Fredi – I després?

Bet – Quan vaig arribar, plovia...

Joana – Sí, me'n recordo molt bé...

Fredi – Però, mama, què dius ara...?

Joana – Perdonin...

Bet – Vaig deixar la nena uns minuts sense vigilància en un banc de l'estació, mentre buscava un taxi.

Joana – I quan va tornar a buscar-la, ja no hi era...

Bet – No me n'he refet mai.

Cris – Ho entenc.

Joana – Em sap molt de greu...

Bet – Després de perdre la meva filla, vaig fer tot el possible per sortir d'aquell infern de la droga i la prostitució.

Cris – Sembla una novel·la de Zola...

Bet – Sí, de fet, és per això que vaig triar aquesta feina. Per redimir-me, d'alguna manera.

Joana – És també per això que vaig deixar l'ensenyament catòlic per anar a treballar a la pública... Per expiar els meus pecats...

Bet – Em pensava que amb el temps ho acabaria oblidant... Però amb els anys el pes s'ha fet insuportable. He decidit apartar-me del món dels vius...

Cris – Suïcidar-se...?

Bet – No tinc aquest valor, malauradament. I l'Església tampoc ho veu gaire bé.

Cris – Sí... No acabaríem de comptar els bisbes pedòfils, però encara són ells els qui ens donen lliçons de moral sobre l'avortament o l'eutanàsia.

Bet – Em retiraré en un convent...

Àlex – Però, dona... No és culpa seva...

Cris – Bé, una mica sí, però vaja...

Bet – Que Déu em perdoni...

Es desfà en sanglots.

Bet – Perdonin, me n'he d'anar un moment a refrescar-me...

Surt.

Fredi – No pot ser... És ella?

Àlex – Ella? Com que ella?

Fredi – No ho has entès? La Bet és la meva mare!

Àlex – Què és això, ara? No és que m'hagi perdut un capítol, m'he perdut tota una temporada! No entenc absolutament res de tota aquesta història.

Cris – No hauríem hagut de fer aquesta comèdia. Em sembla que ens estem tornant bojos tots plegats.

Joana – No, malauradament, té raó...

Fredi – La meva mare m'acaba de confessar que no és la meva mare. Em va trobar en una andana!

Cris – Bé, la Bet va deixar la nena en un banc. A vostè la van trobar en un altre... Res no demostra que fos el mateix banc.

Àlex – Cada any es troben un munt de nadons oblidats als bancs de les estacions...

Cris – Bé, no tants com maletes, però vaja...

Àlex – En quina estació la va trobar, aquella nena?

Joana – A l'estació de Granollers Centre.

Àlex – Ah, caram... Ja comencen a ser moltes coincidències...

Fredi – Li ho hem de dir, no tenim cap altre remei...

Cris – És clar que perdre una criatura així... Ha d'haver estat un trauma.

Joana – Diu que vol acabar els seus dies en un convent... No podem deixar que ho faci...

Àlex – I vostè, troba una criatura en un banc i se l'endú?

Cris – Fins i tot una maleta, es porta a objectes perduts.

Joana – Jo era com vostès... Volia una criatura i no en podia tenir... I vostès prou que saben que adoptar no és tan fàcil.

Fredi – És la meva mare biològica, no puc fer veure que no ho sé.

Joana – Jo sempre seré la teva mama, amor, no pateixis. Soc jo qui t'ha criat, oi?

Fredi – Però per què m'has explicat tot això? I justament avui!

Torna la Bet.

Bet – Perdonin, no els hauria d'haver fet passar per tot això. Ben mirat, no els incumbeix...

Fredi – No s'ho cregui... *(Tothom se la mira.)* Vull dir, qui no se sentiria afectat per una història tan colpidora...?

Bet – Gràcies pel seu suport, en tot cas. Encara no n'havia parlat mai amb ningú. Però des que la vaig conèixer, no sé per què, vaig sentir que podia confiar en vostè.

Fredi – Hi pot confiar, l'hi asseguro.

Bet – Tot i que m'ha volgut fer creure que la lampista era la seva dona.

Fredi – Així doncs, ho havia entès tot...

Àlex – Em declaro culpable...

Fredi – Jo també...

Cris – I... se n'ha adonat de seguida o...? No soc actriu, però esperava poder fer el paper d'una manera creïble durant més de cinc minuts...

Bet – Al principi m'ho he empassat. Ha estat quan s'han canviat la roba que...

Àlex – Sí... Estàvem massa segurs de nosaltres mateixos...

Cris – Ens hem deixat portar, i això ens ha perdut...

Bet – Així doncs, és vostè la lampista que va venir a casa meva i em va deixar l'aixeta pitjor de com estava?

Cris – Ho sento, anava de bòlit, però tornaré a arreglar-ho, l'hi prometo. I de franc, és clar...

Fredi – Perdoni que li hàgim fet aquesta comèdia. Però almenys demostra que hi teníem molt d'interès. Jo faria el que fos per tenir una criatura.

Bet – Ho entenc. Jo també...

Fredi – Em sap molt de greu...

Bet – La meva filla tindria més o menys la seva edat, avui. I ni tan sols sé si encara és viva.

Fredi – És viva, pot estar tranquil·la.

Bet – Gràcies, però com en pot estar tan segura?

Una pausa.

Fredi – Perquè soc jo.

La Bet està trasbalsada.

Bet – Vostè?

Joana – Jo també necessitava descarregar la consciència. Jo em vaig endur la criatura que vostè va deixar un moment sense vigilància en aquella estació.

Bet – Però... com és que...?

Joana – Era el mes d'agost...

Bet – Sí, el dia 23.

Joana – Vaig veure la nena i... com que jo no podia tenir criatures, no m'ho vaig pensar. Me la vaig endur. Tot just tenia uns dies. La vaig inscriure al Registre Civil com si fos filla meva...

Bet – Tenia dos dies. Va néixer el 21 d'agost.

Àlex – Aleshores no ets Verge, ets Lleó. Ja m'ho deia, jo...

Cris – Però és monstruós! Li va robar la criatura...

Joana – Jo soc l'única culpable... Faci el que hagi de fer. Denunciï'm, si això l'ha de deixar més tranquil·la. No és vostè qui ha d'anar al convent, soc jo qui ha d'anar a la presó.

Bet – No, no la denunciaré. Al contrari, li hauria de donar les gràcies.

Cris – Les gràcies? Però per què?

Bet – La veritat és que soc tan culpable com vostè...

Fredi – Com és això?

Bet – Aquell nadó, no me'l vaig... deixar oblidat en un banc i prou. Crec que inconscientment... el vaig abandonar.

Joana – Per això, aleshores, no en va denunciar la desaparició...

Bet – Quan vaig tornar a l'estació i el nadó ja no hi era, vaig sentir una mena d'alleujament. Ho vaig veure com un senyal del destí. Em vaig convèncer que una bona persona s'havia endut la meva criatura. Algú que seria capaç de criar-la en bones condicions i fer-la feliç.

Cris – En certa manera, no es va equivocar.

Bet – No va ser fins al cap dels anys que vaig voler tornar-te a trobar. Però com? Havia parit tota sola. No estaves inscrita al Registre Civil...

Joana – Segur que, així i tot, li havia posat un nom.

Bet – Sí... Maria Teresa...

Cris – Quin horror...

Àlex – Sí... Te n'adones? Et podries haver dit Maria Teresa...

Fredi – Em pregunto si inconscientment no ho he sabut sempre.

Àlex – Que et deies Maria Teresa?

Fredi – Que era una criatura adoptada! I em pregunto si aquestes ganes d'adoptar jo també no venen d'aquesta ferida amagada...

Cris – D'aquí a adoptar un gihadista, però, hi ha un bon tros...

Fredi – I el meu pare, doncs? Qui era?

Bet – El teu pare... És complicat...

Joana – A aquestes altures... Complicat com?

Bet – Com ja els he dit, aleshores el que era complicat era la meva vida. Així que hi ha força candidats a ser el teu pare...

Cris – Però alguna idea en té...

Bet – Sí...

Fredi – I...?

Bet – No m'estranyaria que el teu pare fos un dels jugadors d'un equip de futbol que sovint venia a celebrar el tercer temps al bordell on jo treballava aleshores...

Cris – Un equip? Quin equip?

Bet – La Unió Esportiva Figueres.

Joana – Per això, quan vaig trobar la nena, anava embolicada amb una samarreta d'un equip de futbol de l'Empordà...

Bet – Era una manera de deixar una pista sobre els teus orígens...

Fredi – Però quan diu que el meu pare seria un dels jugadors...?

Bet – Rebíem tot l'equip quan venien a jugar un partit a Barcelona o als voltants... I quan havien guanyat, cregui'm, en aquell bordell del barri Xino no en quedaven gaires a la banqueta...

Fredi – O sigui que el meu pare és... un equip de futbol?

Bet – També va ser una mica per això que et vaig deixar en aquell banc de l'estació.

Cris – És veritat que s'assembla molt a un abandonament...

Joana – En certa manera, em treu un pes de sobre...

Bet – Però no t'he oblidat mai, t'ho asseguro...

Fredi – La crec.

Bet – Em podràs perdonar algun dia...?

Fredi – Ja l'he perdonada.

S'abracen i es fan un petó.

Cris – Doncs al final, tot va bé si acaba bé...

Àlex – Bé, gairebé... He atropellat una criatura i encara no sé si se'n sortirà.

Bet – Creu que aquest nano que ha atropellat és el que els he proposat adoptar?

Àlex – No ho sé... A aquestes altures... En té notícies?

Bet – Encara no, malauradament...

Joana – Se la veu molt trasbalsada.

Bet – Els he de confessar una altra cosa.

Cris – Això ja sembla un serial de sobretaula...

Bet – Si volia tant que adoptessin aquest infant és perquè conec una mica la seva història.

Cris – Ja m'espero el pitjor...

Bet – Abans de morir, la dona que el va criar li hauria dit que el seu avi era jugador d'un equip de futbol de l'Empordà.

Fredi – I vostè es va pensar que aquest nano era el seu net.

Bet – És evident que no és el cas, però podria ser el net d'alguna companya meva d'aquella època.

Àlex – Que també hauria abandonat la seva criatura en les mateixes circumstàncies. Embolicada amb una samarreta de la Unió Esportiva Figueres...

Joana *(a la Fredi)* – O sigui que podries tenir algun vincle de parentiu amb aquest nano que vols adoptar...

Àlex – Ara sí que em començo a perdre...

Joana – Si el teu pare també és l'avi d'aquesta criatura!

Cris – Tot això no deixa de ser una hipòtesi. En un equip de futbol hi ha onze jugadors.

Àlex – Sense comptar els suplents.

Una pausa.

Fredi – Ara falta saber si el nano que has atropellat és realment el que s'ha escapat del centre.

Joana – Per cert, com es diu, aquest infant? Vull dir el que voleu adoptar.

Àlex – És veritat, ni tan sols hem pensat a preguntar-ho...

Cris – I doncs? Joan Baptista? Kevin? Mulud?

Bet – Shlomo. Es diu Shlomo.

Joana – Shlomo?

Fredi – I suposo que ja no li podem canviar el nom...

Cris – Si té deu anys...

Àlex – O més...

Bet – I on ha tingut l'accident?

Àlex – Just en sortir de la ronda... A la Meridiana...

Bet – És just allà on han atropellat el petit Shlomo.

Fredi – Així doncs, és ell!

Àlex – Pel que sembla...

Fredi – Volem adoptar una criatura i tu vas i l'atropelles.

Àlex – Però... si jo no ho sabia!

Cris – Si ho hagués sabut, segur que hauria preferit atropellar-ne una altra...

Fredi – Estic segura que ho ha fet expressament!

Cris – Aquesta història comença a ser del tot inversemblant.

Àlex – Sí... Sembla que siguem en una pel·lícula d'Almodóvar...

Cris – Si fos una obra de teatre, diríem que l'autor s'ha passat...

Joana – És veritat que és una casualitat ben estranya.

Fredi – Ja saben què diuen: les casualitats no existeixen, només hi ha cites amb el destí.

Cris – Així doncs, segons vostè, aquest nano tenia cita avui perquè l'atropellés el seu pare adoptiu?

Àlex – Si no l'hagués atropellat, hauria arribat a l'hora a l'entrevista. No hauríem hagut de fer aquesta comèdia. No ens hauríem embolicat tant. I la Bet i la Joana no ens haurien revelat mai els seus secrets.

Sona el mòbil de la Bet.

Bet – He de contestar. Segur que és per en Shlomo... *(La Bet contesta.)* Sí...?

Àlex – Shlomo... No sé si m'hi acabaré acostumant... No hi ha cap diminutiu?

Fredi – Quin podria ser, el diminutiu de Shlomo...?

Cris – Momo?

Bet – D'acord... Gràcies... *(Desa el telèfon.)* Tot va bé, està fora de perill...

Àlex – Uf... Encara sort... No m'hauria perdonat mai haver causat la mort d'una criatura.

Silenci.

Bet – Ara els toca decidir a vostès si l'adopten o no...

Àlex – Reconec que al principi no em feia gaire il·lusió això de l'adopció.

Fredi – Perquè no vols tenir criatures?

Àlex – Sí... I també...

Cris – Perquè ell l'ha enganyada amb la lampista.

Fredi – Ja ho entenc... *(A la Cris.)* I suposo que vostè no té tres fills.

Cris – Sí... Però va ser abans... Abans del divorci... I del canvi d'orientació...

Fredi – D'orientació professional, vol dir.

Cris – També, sí...

Àlex – Em sap molt de greu...

Cris – Estigui tranquil·la, només va ser una aventura sense futur...

Àlex – Tot el que ha passat avui m'ha fet pensar, Fredi. Per fi he entès com n'és, d'important, aquesta criatura per a tu.

Joana – Sobretot ara que sabem que ja és una mica de la família. I vostè també, Bet.

Àlex – Així que, si em vols perdonar... Deixem que el destí faci el seu curs. Si és important per a tu, estic disposat a viure aquesta aventura amb tu.

Bet – Encara que aquesta criatura tingui més de deu anys, es digui Shlomo i l'hagin criat uns gihadistes en un camp a Síria?

Àlex – Podria ser pitjor...

Cris – Ah, sí? Com què, per exemple?

Àlex – I jo què sé... Però segur que podria ser pitjor.

Joana – Per cert, és veritat... Com és que els pares d'una criatura que es diu Shlomo van acabar en un camp a Síria?

Bet – Això ja és una altra història, que potser els explicaré algun dia.

Cris – Reconec que tinc curiositat per sentir-la...

Àlex – El que compta és que potser aquesta criatura és nebot teu, o una cosa així...

Fredi – I al capdavall, si tirem prou enrere, tant si ens diem Joan Baptista com Mulud o Shlomo, tots venim de la mateixa família, oi?

Cris – Doncs els deixaré... en família.

La Fredi la reté pel braç amb un gest tendre.

Fredi – Esperi... *(Totes dues semblen una mica torbades.)* Malgrat tot, no oblidaré el que ha fet per mi...

L'Àlex percep la càrrega emocional entre les dues dones i creu oportú intervenir.

Àlex – Vols dir per nosaltres...

Fredi – No voldria ser-ne la padrina?

Cris – La padrina d'un petit delinqüent barbut que ja roba motos per escapar-se del centre de menors? És el somni de la meva vida...

Àlex – Sempre que ens deixin adoptar-lo, és clar...

Bet – Evidentment, faré un informe favorable perquè obtinguin la idoneïtat per adoptar.

Joana – De tota manera, ningú més no hauria volgut aquest nano.

Fredi – Gràcies.

Bet – O sigui que, de cop, em converteixo en mare i en àvia.

Fredi – I jo em converteixo en la filla d'un equip de futbol de segona divisió i en la mare d'un petit Shlomo.

Àlex – Li direm Momo, que serveix per a tot.

Cris – Ara sí que ho podem dir de debò.

Tots – Tot va bé si acaba bé!

Joana – Si no fos que, amb tot aquest embolic, ara sí que he perdut l'hora de l'oculista...

Fosc.

Fi

L’autor

Nascut el 1955 a Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez va pujar per primera vegada als escenaris com a bateria de diversos grups de rock, abans de convertir-se en semiòleg publicitari. Posteriorment, va treballar com a guionista de televisió i va tornar als escenaris com a dramaturg. Ha escrit un centenar de guions per a la petita pantalla i més de cent comèdies teatrals, algunes de les quals ja s’han convertit en clàssics (*Divendres 13* o *Strip Poker*). Actualment, és un dels autors contemporanis més representats a França i als països francòfons. D’altra banda, diverses de les seves obres, traduïdes al castellà i a l’anglès, es representen regularment als Estats Units i a l’Amèrica Llatina.

Per als aficionats i els professionals que busquen un text per portar a escena, Jean-Pierre Martinez ha optat per oferir les seves obres en descàrrega gratuïta des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/
https://comediatheque.net/

Tanmateix, el pagament dels drets de representació, que constitueixen una remuneració justa pel treball de l’autor, és una obligació legal. Tant si es tracta d’una companyia amateur com professional, cal sol·licitar autorització per representar l’obra i abonar els drets corresponents a la producció.

Jean-Pierre Martinez està representat per la Societat d’Autors i Compositors Dramàtics (SACD).

Per posar-vos en contacte amb Jean-Pierre Martinez i sol·licitar autorització per representar alguna de les seves obres, utilitzeu el formulari de contacte disponible als seus llocs web.

Després d’haver iniciat la seva trajectòria com a bateria, Jean-Pierre Martinez ha tornat recentment a la música, creant cançons originals inspirades en els seus poemes i les seves obres teatrals.

Amb Jean-Pierre Martinez Music, dona continuïtat a aquest univers en forma de cançons originals: relats breus, humorístics o melancòlics, en què la cançó es converteix de vegades en una petita escena teatral.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Totes les obres de Jean-Pierre Martinez es poden descarregar gratuïtament des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Aquest text està protegit per les lleis relatives als drets de propietat intel·lectual. Qualsevol infracció dels drets d'autor és punible amb una multa de fins a 300.000 euros i una pena de fins a tres anys de presó.

Avinyó – novembre de 2026

ISBN 978-2-38602-547-1

© La Comédiathèque

Obra de descàrrega gratuïta.